

KOROICHO BAT

IPARRAGIRRE URRECHUARRA-RI.

(ON JOSÉ OLANO DONOSTIAKO EUSKAL-ITZ-JOSTALDIEN DIANAGUSIARI)

Aspaldi ontan nere barrena
zitzaidan mar, mar, mar ari,
zerbait kantatzen ez niolako
kantari euskaldunari;
eta denbora joanean beren
erasorikan lanari,
gaur uztaitutzen diot koroicho
bat gure Aitor onari.

Nere lan onek eztu izango
galazko gauza ederrik,
eztu izango zillarrik eta
eztu izango urrerik;
ez eta ere disdiatzeko
diamantezko perlarik,
oen truk ditu izango beste
gauza denborak ekarrik.

Koroiarentzat billatu ditut
 osto igartu gabeak,
 aritz zarraren eskarapelak
 eta euskara loreak;
 berak bekostu ditzan kantari
 euskaldun ezin obeak,
 arbol santuba kantuz goititu
 zuben kantaren jabeak.

Kanta dezagun kantu aundi au
 guk ere doñu eztiyan,
 kanta dezagun denok baturik
 aritz zarraren azpiyan;
 gaur makurtuba egonagatik
 lurra jotzeko zoriyan,
 gure dei santuz jarbailiteke
 lenaztik zuben gloriyan.

Oraindik eztu oso berik jo
 arbol maitatu makurak,
 oraindik fin ta sendo daukaizki
 lurpeko zañak egurrak;
 oraindik osto berrituzeko
 din indar badu bai lurrak,
 oraindik eman litzake aritz
 zarrak urrezko ezkurak.

¡O Joŕe Mari! bañan ¿non degu
 guk zuk zenduben graziya,
 zure moduban banatzekoa
 euskal fedeko azipa?
 ¿non zuk bezela arbol zarrari
 nairik luzatu biziya,
 adoratubaz jiratzekoa
 kantari mundu guziya?

Eta arbola dala alde bat
 ¿non degu gure euskera?

¿nork du maitatu izan zuk bezin
su beroz gure izkera?
zuk kantuz esan zeniguzunaz
ongi oroitzen baikera,
euskera galtzen bada lur ontan
ongi izango ezkera.

Ala esan au ontzat arturik
sinisturikan osoro,
denok maitatu bear degu bai
geren izkera gozoro;
au ta onekin arbola, biyak
ezkutatzera ezkeru,
lur maite onek ondore onik
ez bailezake espero.

Beragatikan biyak maiteko
ditugu zure moduban,
bai maitatu ta adoratuko
ditugu beti munduban;
etsayak inoiz galdu ez ditzan,
bedeinkatubaz kantuban,
biziko gera beti bi gauza
on aundi oen kontuban.

¿Non dira berriz oez gañera
soñu polit zuk jarriyak,
euskal kantentzat sortzen ziñuzen
doñu biotz-pozgarriyak?
geroztik franko argitaratzen
diralarikan berriyak,
guchi gelditzen dira zureak
beziñ aztuezagariyak.

Zuk zenekizun kantatzen penak,
zuk itz jostalluk kantatzen,
zuk zere kantuz euskal-erriya
parrez jartzen ta jostatzen;

ainbesterañon ziran lur ontan
jolas zureak gustatzen,
errez ikasten ziralarikan
eztira inoiz aztutzen.

Zuk zere oso maite zenduben
gitar zarchoa besoan,
arturik, nola erriyan ala
mendiyan oro basoan,
ziñan denboran jartzen kantari
euskal izkera gozoan,
entzunlariyak uzten zinduzen
gutziz kontentu osoan.

Zure kantukin alegeratzen
ziran biltoki ta errik,
alegeratzen erriochoak,
alegeratzen iturrik;
zuk kantatzean pozez ardiyak,
etzuten jaten belarrik,
zure kantari mendiyak ere
jartzen zizkaten belarrik.

Zure kantubak estimatubak
dira chit euskal-erriyan,
kantatzen dira Españian ta
kantatzen dira. Franzian;
Ameriketan kutuntzat daude
badakizkite Asiyan,
zure doñu ta kankak banatuk
dirare mundu guziyan.

Uda berriyan lorietara
jaisten dan gisan intz ura,
jachitzen ziran Zerutik doai
graziyak zure zentzura;
eta zuk berak banaturikan
inzensubaren modura,

ziran goititu ziñan inzenu
gisan musaren zerura.

An ziñanean gitarchoakin
igo Parnaso mendira,
Apolok deitu zizun iruri
eder angoen erdira;
eta berari esan zioten,
ara euskaldunen lira,
Iparragirre kantari mundu
danari emana jira.

Eta izen au entzun zanean
musaren bizi tokiyan,
segiran ango disdisten zuten
izkribalarik erdiyan,
arturik buru desestalikin
errespeto chit aundiyan,
para zinduzten euskaldunentzat
zegon urrezko alkiyan.

Negar dizute egiten geroz,
joan ziñalako emendik,
negar gizonak, negar arbolak,
negar iturri ta mendik;
¿bañan zertako ordean negar
egin joan arren mundutik,
berriz lorien gisan goititzen
baldin bazatoz lurpetik?

Aurrera bizi zaitezen jaio
izandu ziñan erriyan,
zure ichura zere semeak
pistu dizute arriyan;
eta gaur onra aundiz alcharik
plazacho baten erdiyan,
betiko zutik ez ilkor zera
gelditzen euskal-erriyan.

Kopeta noble euskaldunena
 urteetan ez chit zarra,
 elurra beziñ zuriyak bere
 illea eta bizarra;
 bizkarretikan lira zinzillik
 maitetzen zuben gitarra,
 au da Aitor on Iparragirre
 Urrechu-arren izarra.

¡O! Jose Mari aundiya, zure
 seme au gaur naiz lanean,
 jardun koroï bat eginta zuri
 buruban para naiean;
 bañan iristen ez naiz orrunz ta
 mun egiñikan oñean,
 utzitzen dizut zere oinpeko
 oiñ arriyaren gañean.

RAMON ARTOLA.

IPARRAGIRRE-RI.

Gernikako Arbola
 Zuk kantaturikan
 Etzan euskal-biotzik
 Sutzen etzanikan;
 Aztuazo nai dute,
 Baña alperrikan;
 Ez da sekulan joango
 Gure gogotikan.

MIGEL ANTONIO IÑARRA-K.

